

Kéklő Univerzum

Tekintetem száll, kutat.

Mikor jön a tavasz?

Frissen hullot hó alatt alszik a mag.

Száraz fűcsomó a hóban, nád a tóban.

Aranylóan ragyog a lemenő napban.

Már nem vagyok egyedül, fogod a szívem.

Ha minden illúzió e világban,

Teremtésünk legyen könnyed,

Könnyű, mint a hulló hópehely.

És átöleli lényünk az igaz szeretet.

Arcom simítja tenyered.

Hatalmadban állt, hogy átláss.

Feloldódott a fényben az utolsó álarc.

Találkoztunk a térben.

Vándormadarak a szélben, rólunk beszélnek,

„Megjártuk a poklot,

Most a mennyben élhetünk.”

Életünk olyan, mint a lassan kihúnyó csillag,

Mielőtt végleg kialszik,

Felizzik parázslón és aranyport szór

A végtelen univerzum kéklő áramába.

De addig is szívünk megbékélve összeér.

Csak érez, nevet, szeret.

Most már látom, milyen messzire néz szemed.